

*portakal çiçeklerine saklanmasaydı bahar
ve gittiğim her yere
benden önce varmasaydı hatıralar...*

14

Ece çatal ve kaşıkları da yerleştirip bulaşık makinesini çalıştırdıktan sonra, “Ben yaparım kahveleri, siz bugün çok yorulduunuz, lütfen oturun,” deyince Sevinç itiraz etti. “Olur mu kızım? Bunlar tatlı yorgunluklar. Sen git bahçeye, ben yaparım kahveyi, sen de çayı koyarsın sonra.”

Ece başını eğerek gülümsedi. “Peki o zaman.”

Sevinç derin bir nefes alarak genç kadının ardından baktı. Mecnun’un çiçeklerin kuruyan kısımlarını temizlediğini görünce gülümsedi. Onu da yemeğe çağırmakla çok iyi etmişti doğrusu. Güle söyleye yemek yemişlerdi işte! Günün belli saatlerinde içini sızlatan yalnızlık ve terk edilmişlik hissi Ece’nin yanına taşınmasıyla oldukça seyrek uğrar olmuştu. Yine de tamamen hafiflemek için çok daha fazla insanla birlikte olmayı seviyordu. Ne var ki ‘kalabalık olsun da kim olursa olsun’ diye düşünenlerden de değildi.

Kocası sağken ailece görüştükleri arkadaşlarıyla bir arada olmayı sevmiyordu artık çünkü paylaşımların ve sohbetlerin seyri değişmişti. Yıllarca yedikleri içtikleri ayrı gitmeyen bir komşusu bir akşam ısrar edip onu evine davet etmişti, başka bir komşu da çift olarak gelmişti. Komşusu Perrin vedalaşırken şakayla karışık, “Sıkıldın sen okey seyretmekten ama sorun değil. Necati evde yokken... Gündüzleri görüşelim istersen,” deyince çok kırılmış ve o andan itibaren evli bekâr, tüm komşularıyla arasına kocaman bir duvar örmüştü.

Mutfak dolabını açtı ve aynı takımdan üç fincan kalmamış olduğunu görünce canı sıkıldı. Yılların alışkanlığı, kahvenin sunulduğu fincan, takım olmak zorundaydı.

Sandalyeyi çekip üst rafta duran kutuyu aldı. Fincanları tezgâha yerleştirirken geçmişe gitti: Bu takımı Ankara’dan Eskişehir’e dünür ziyaretine giderken Kütahya’dan almışlardı. Büyük oğlu, gelini ve en büyük torunu Merve de vardı. Her taraftan porselen fişkırان dükkânda çocuğu zapt etmek için nasıl terlediğini hatırlayarak gülümsedi. Torunu o zamanlar altı yaşındaydı. On beş sene olmuş, diye hesapladı.

Kahvenin köpüklü olması için cezveye önce azıcık su ve şeker koydu. Bir çay kaşığıyla epey karıştırdıktan sonra suyu ekledi ve kısık ateşte pişirmeye başladı. Ece ve Mecnun’un varlığını unutarak yeniden düşüncelere daldı: Kocasının mutfağı savaş alanına çevirerek salata yapması... Çocukların gelmesi... Neşeyle hazırlanan, sohbet eşliğinde yapılan kahvaltılar... Torun seslerinin çınladığı bu mutfak...

Ocaktan gelen sesi duymasıyla cezveyi ateşten alması bir oldu. Kahve taşmamıştı, kendisiyle gurur duydu. Kuşkusuz çoğu erkeğin ancak ve ancak iki ülke arasında olası bir savaşı falan durdurabilmesiyle duyabileceği bir gururdu bu.

Kahve fincanlarını tepsiye yerleştirirken, ömrü boyunca onun temizlik alışkanlığını bir türlü anlayamayan kocası geldi aklına yine. Omzunu silkti: Zaten erkekler süt veya kahvenin ocağa taşmasıyla kadınların yaşadığı travmayı anlayabilmiş olsalardı bunca kirli görüntü, kavga, gürültü ve bunca savaş olur muydu dünyada?

Elinde tepsiyle bahçeye çıktı. Masaya otururken Mecnun’a seslendi. “Hadiiii. Kahveler hazır.”

Bir süre konuşmadan kahvelerini yudumladılar. Ece, Sevinç’in yine daldığını fark edince doğrudan sordu: “N’oldu Sevinç teyze? Sessizleştiniz yine?”

Sevinç Mecnun’a bakarak Ece’yi taklit etti. “Sessizleştiniz yine... Siz... Biz... Güya ev arkadaşınız. Bu kızla senli benli olmadık gitti.”

Ece gülümsedi ve “Ben... Öyle alışmışım,” diyerek kendini savunmaya çalıştı.

Mecnun araya girdi. “Bırak istediği gibi konuşsun herkes. Bir zamanlar sana Sevinç diyorum diye, beni de kaba buluyordun n’aber?”

Kadın gülerken elini havada savurdu. “O çok eskidendi. O zamanlar seni tanımyordum. Alıştım artık.”

Adam kafasını eğerken gözlerini yumdu. “Ece’nin kibarlığına da alışırsın o zaman.”

Sevinç iç geçirdi. “Alışırım tabii.” Hüzünle ekledi: “İnsan nelere alışmıyor ki? Ölüme, kalıma... Yalnızlığa... Aranıp sorulmamaya...”

Mecnun, “Bak yaaa! Yine yalnızlık diyor! Aranmıyorum, sorulmuyorum diyor! Biz burda bahçe dekoru muyuz?” deyince kadınlar güldüler.

Sevinç sakın bir sesle açıkladı. “Elbette değilsiniz! Hele bu akşam beraber olmamıza çok sevindim ama... İnsan... Çoluk çocuk falan... Eskisi gibi olamayınca yalnız hissediyor kendini. Neyse... Benim yaşıma gelince anlarsınız.”

Mecnun ellerini kaldırarak konuştu. “Beni geç, ben anlamam bunu. Şurda ne güzel hikâyeler anlatıyordun, bi kahve yapmaya gittin yüzün düştü. N’oldu içerde?”

Sevinç düşünceli bir sesle açıkladı. “Hiç... Öyle... Çocuklar... Pek eskisi gibi değiller de, hüzünlendim biraz. Torunlar falan aklıma geldi.”

Mecnun ellerini ensesinde kenetleyerek sordu: “Eeee? N’olmuş aklına geldiyse? Çocuklarını pek tanımam ama gelip gittiklerini biliyorum. Gel hadi sendeki şu hüznü bi keşfedelim, nedir bu?”

Ece de adama destek verdi. “Telefonla da arıyorlar Sevinç teyze ama sen kısa kesiyorsun telefonda sohbeti.” Kadının özel hayatına karışmış gibi hissedince ekledi: “Yani bana öyle geldi.”

Sevinç açıkladı. “Yahu tabii gelip gidiyorlar, arıyorlar. Küs değiliz ama nasıl desem... Eski samimiyet yok. Eskisi gibi değil. Hamdi hayattayken böyle değildi. O zamanlar... Daha içtendi hepsi... Sanki babaları ölünce kız da, oğlanlar da değişti.”

Mecnun konuyu deşmeye karar verdi. “O zamanlar nasıldı peki? Bir örnek ver. Şöyle somut bir şey söyle.”

“Merve mesela, ilk göz ağrım, ilk torunum. Bana nasıl düşküdü küçükken, tahmin edemezsiniz. Bütün yaz gelip kalırdı, gitmek istemezdi! Şimdi geliyor, on gün, bilemedin on beş gün!”

“Üniversiteye gitmiyor muydu o?” diye sordu Mecnun.

Sevinç başını salladı. “Evet. İstanbul’da.”

“Annesi babası da orda mı?”

“Yok, onlar Ankara’da hâlâ.”

Ece araya girdi. “E tabii şimdi okulda arkadaşları falan var. Ailesi Ankara’da, orda da arkadaşları var haliyle. Dersleri vardır. Önceden yanında çok kaldığı zamanlar kaç yaşındaydı? Ya da şöyle sorayım, kaç yıldır gelip de eskisi gibi uzun kalmıyor?”

Sevinç şöyle bir hesap yapınca torununun, dedesi ölmeden önceki yaz da sadece bir haftalığına geldiğini hatırladı.

Bunu duyan Mecnun güldü. “Seni aramamak sormamak değil mesele gördüğün gibi. Torun büyümüş! İşi gücü var. Sen aslında torun neden büyüdü diye üzülüyorsun. Eski samimiyet yok diyorsun ama aslında kastettiğin eski zamanlar. O zamanki şartların artık olmaması.”

Kısa bir sessizlikten sonra Ece sordu: “Sevinç teyze, sen emekli olduğunda, Merve kaç yaşındaydı?”

“Bir yaşındaydı. Neden sordun?”

Ece omzunu silkti. “Hep anlatıyorsun ya, bankacı olmak zor, çalışma şartları ağırdı, diye. Sen emekli olmasaydın ve Merve her yaz buraya gelseydi o kadar ilgilenebilecek miydin onunla?”

Sevinç şöyle bir düşündü. “Yani şimdi siz bana, bu hissettiğin yalnızlığın, burukluğun, üzüntülerin aslı astarı yok mu diyorsunuz?” deyince hepsi güldü.

Mecnun cevap verdi. “Aynen öyle diyoruz! Hayat bu! Herkesin şartları, işi, her zaman aynı olmaz. Hele torunların yaşı hiçbir zaman aynı olmaz. Aramıyorlar sormuyorlar diyeceğine sen aranın çekince. Sen git ziyaret et!”

Sevinç birkaç dakika konuşulanları düşündükten sonra derin bir nefes aldı. “Öyle mi dersin?”

Mecnun güldü. “Öyle derim tabii!”

Kadın düşüncelere daldı. “Aslında Hamdi öldükten sonra...” Mecnun’a baktı. “Ben iki yıl kadar bunalımdaydım biliyorsun. O zaman... Kendim görüşmek istemedim kimseyle. Beş-altı kere

arıyorlardı ama ben bir kere cevap veriyordum telefona. Doğruya doğru, bazen de hiç cevap vermiyordum. Geldiklerinde de pek ilgilenmedim galiba. Ama n'apayım? Hiç içimden gelmiyordu.”

Mecnun gülerken konuştu. “Bak! Zihin dediğin böyle sahtekârdır işte! Aslında sen çocukları, torunları mağdur etmişsin ama yaşlısın ya... Oturmuş bi güzel mağduru oynuyorsun,” deyince Sevinç kahkahalara boğuldu.

*

Uğur akşam yemeğine biraz geç kalmıştı. “Geciktim, kusura bakma! Hesapta olmayan şeyler çıktı, anlatırım ama önce bir duş alayım da öyle yiyelim yemeği,” diyerek banyoya gidince Aysel buna biraz bozuldu.

Soğuyan yemekleri ısıtırken düşünüyordu: Evet! Son aylarda yaşadıkları, hayata dair ezberlerini teker teker bozuyordu ve kendindeki değişimin, hatta dönüşümün bizzat farkındaydı ama bazı ezberlerinden de vazgeçmek istemiyordu doğrusu ve bu en tabii hakkıydı. Eskiden sinir olduğu ve söylendiği birçok şey şimdi ona doğal gelse de pişmiş yemeğin ısıtılmasından hiç mi hiç hoşlanmazdı ve hiçbir zaman da hoşlanmayacaktı işte! Üstelik Rafet'in sunduğu teklifi bir an önce kocasına anlatmak istiyordu ama o ne yapmıştı? Gelir gelmez bir selam verip doğruca duşa girmişti!

Rıza'nın mutfaktaki tavrı aklına gelince ne olursa olsun Uğur gibi bir kocası olduğuna şükretti. Bütün gün terlemişti belki? Duş meselesinin dır dır etmeye değmeyecek bir konu olduğuna ikna etti kendini. Nispeten sakinleşti ama ısıtılan yemek konusu listede kalacaktı.

Uğur'un mutfığa gelmek üzere olduğuna kanaat getirince çorbaları koydu. Masadaki yerlerini alırlarken, “Mercimek çorbası ısıtılınca, kalanı çabuk bozuluyor Uğur, keşke telefonda söylediğin saatte gelseydin,” dedi.

Uğur, “Tam çıkıyordum, Taylan aradı. Elif'i okula kabul etmişler, hem de tam burslu,” diyerek anlatmaya başladı.

Aysel sevinçten yemek konusunda homurdanmayı hemen kesti. “Ayyy demee! Nasıl olmuş? Videoyu seyretmişler mi? Ne demişler? Ayyy o kadar mı beğenmişler? Ama ben demiştim zaten,” şeklinde yorumlar yapıp sorular sorarak Kanada'da olup bitenleri detaylarıyla öğrendi. O kadar mutlu olmuştu ki haberin heyecanını sindirdikten sonra kocasının gecikmesini gayet makul karşıladı. Keşke bu haberi Elif'e ve Hatice nineye ben verseydim, diye düşünür düşünmez şu öne çıkma isteğinden kurtulamadın gitti, diyerek kendini kınadı. Bu sırada çorbaları bitmiş ve kocası konuşmayı kesmişti. Yemeği servis ederken merakla sordu: “Eee? Anlatsana! Sonra ne oldu? Elif çok sevindi mi? Hatice nineyle mi konuştun Bekir abiyle mi?”

Uğur omzunu silkti. “Aramadım ki daha! Eve gelince ararız diye düşündüm. Daha doğrusu, sen ararsın diye düşündüm.”

Aysel önce sevinçten havalara uçtu, sonra da kocasının sakinliğine bir kez daha kızdı. “Uğur böyle bir haber bekletilir mi? Neden hemen aramadın? Ayyy ben olsam hemen arardım, ne rahat adamsın yaaa! Geldin, duş aldın, yemek yiyorsun bir de!”

Uğur gülümsedi. “Canım ha bir saat evvel ha bir saat sonra, ne fark eder?” derken karısı çoktan salona geçip telefona sarılmıştı. Aysel konuşurken, yemeğini bitirip elini ağzını yıkadı ve salona döndüğünde karısının hâlâ telefonda olduğunu gördü.

“Onun da çok selamı var Hatice nine, çok selam ediyor, karşımda bak!”

Uğur gülümseyerek elini başına götürdü ve koltuğuna oturdu. Selam faslının dört-beş dakika sürmesine gülümserken, nihayet telefonu kapatıp yanına geldiğinde karısının nefes nefese olduğunu gördü. “Çok sevindiler, değil mi?”

Aysel gözleri dolarken başını salladı. Hatice ninenin ‘Allah razı olsun’ deyişinde eriyip gitmişti: Allah razı olsun! Bu cümleyi, bu dileği, bu duayı, kim bilir hayatında kaç kez duymuş ve kendisi de kim bilir kaç kez söylemişti. Ancak bu kez bambaşka bir şey olmuştu: Sanki bu kelimeler, Hatice ninenin sesinde kanatlanıp bütün hücrelerine akmış, sonra da tüm hücreleri kalbine hücum

etmişti. İçinde çağlayan hissi zapt etmek öylesine zordu ki haliyle gözleri dolmuştu. Sevinç ve mutluluk karışımı, ilahi bir rahatlamayı yaşadığı. Ne konuştuklarını ve hislerini kocasına anlatmayı düşündü bir an. Ve o kısacık anı, bir film sahnesini izler gibi izledi: Biraz evvel bedeninden taşan o his, ilahi olmaktan çıkmış ve yerini sıradan bir sevince bırakmıştı. Sonradan kendine hatırlatmak için ezberine almak isteyerek tekrarladı içinden: Her şey anlatılmaz, anlatılamaz demek ki! Hatta bazı şeylerin güzelliğinin sırrı bu demek. Yaşayıp geçecek insan. Bırak o konu hakkında konuşmayı, düşünmeyecek bile! Hayatında ilk defa, yaşadığı güzel bir şeyin bitmesini sorun etmedi ve henüz keşfettiği gerçekten hoşnut bir şekilde gülümseyerek ayağa kalktı. “Çok sevindiler. Benim canım bu akşam kahve istemiyor, sen ister misin?”

Uğur onun telefon konuşmasını anlatmamasına, konuyu değiştirmesine biraz şaşırıldı. Sehpanın üzerinden dergisini aranırken cevap verdi. “Ben de istemem.”

“E iyi, çay yapayım o zaman. Mutfağı toparlayayım da Rafet’le neler konuştuk onu anlatayım sana. Bize başka bir teklif sundu. Nurcan’la gayet makul bulduk teklifi, bakalım sen ne diyeceksin?”

Uğur onun mutfağa gidişini izlerken düşüncelere daldı: Demek bu nedenle atladı telefon konuşmasını. Aysel bu! Uzun uzun anlatmadan bırakır mı böyle önemli bir meseleyi! Ama şimdi, beş-on dakika sevindi geçti işte... Eee herkesin kafası kendi işi gücüyle meşgul tabii...

*

Atlas son derece yavaş hareketlerle pijamasını giyerken Rafet sabırla bekliyordu. Saçını iyice kurulamadığını fark edince tereddüt etti. Okula başladığı gün mahremiyetini ve bağımsızlığını ilan etmişti çocuk: “Ben kendim yıkanabilirim. / Ben kendim giyinebilirim. / Büyüdüm artık.” Ve kanıt olarak gururla dile getirmişti: “Okula gidiyorum!” Rafet ne dediyse kâr etmemişti: “Olmaz öyle şey. Daha küçüksün, saçında sabun kalır.” Can alıcı bir de sorusu vardı elbette: “Hem sırtını nasıl sabunlayacaksın?” Atlas kararlıydı: “Başımı yıkamayacak mıyım? Sonra o sabunlar sırtıma gider, merak etme sen!”

Tereddüt etmeye son verip eliyle işaret etti. “Ver bana şu havluyu, gel buraya, saçın hâlâ ıslak. Böyle yatarsan hasta olursun yavrum.”

Çocuk itiraz etmek üzereydi ki ‘yavrum’ kelimesindeki vurgunun yumuşak yatağına düştü ve “Tamam,” diyerek havluyu babaannesine götürdü.

Konuşmasının yarattığı etkiyi fark eden Rafet aynı tonla sözlerini sürdürdü. “İstersen saç kurutma makinesiyle...”

Atlas buna derhal karşı çıktı. “Offf babanne yaaa! Kulağım yanıyor dedim ya sana kaç kere!”

Rafet yenilgiyi kabullenip, “Tamam tamam,” diyerek çocuğun saçını havluyla kurulamaya başladı. Bir yandan da kafasındakileri ona nasıl anlatacağını planlıyordu. Kim bilir nasıl sevinecekti çocuk! Son yıllarda, torununun yüzüne yerleşen mutluluk kadar onu sevindiren, heyecanlandırıcı başka bir şey yoktu hayatında. Konuşmasının bir sebeple kesilmesini istemediğinden sakince sordu: “Ödevin bitti mi?”

Atlas eliyle çantasını işaret etti. “Çoktaaan. Bak çantamı hazırladım bile.”

Kadın onun başına bir öpücük kondurarak, “Aferin, al bu havluyu sandalyeye as da kurusun. Sonra da kucağıma gel bakalım, seninle konuşmak istediğim çok önemli bir konu var,” dedi.

Atlas havluyu sandalyeye asarken hafifçe kaşlarını çattı, acaba babaannesi bilgisayarla oynama zamanını mı azaltacaktı? Ama zaten günde iki kere, yarım saat oynuyordu - bir kere okuldan gelince, bir kere de yatmadan önce. Çok değildi ki! Kucağına yerleşirken kadına endişeli gözlerle baktı. “Söyle.”

Çocuğun endişesini fark eden Rafet gülümseyerek konuştu. “Çok güzel bir şey oldu Atlascım. Aslında daha olmadı ama olacak.” Onun boş boş baktığını görünce lafı uzatmamaya karar verdi. “Benim sana yaptığım ve senin de afiyetle yediğin kurabiyeler var ya...”

Çocuğun yüzü ışıldadı. “Eveet!”

“İşte o kurabiyeler, burada, Foça’da bir dükkânda satılacak.”

Atlas gözlerini kocaman açarak sordu: “Sennn dükkân mı aldın? Otelden gidecek miyiz?”

Kadın güldü. “Hayır hayır! Otelle ilgisi yok. Bak dinle, anlatıyorum. Ben iki kişiyle ortak oluyorum. Biri Uğur amcanın karısı, diğeri de onun arkadaşı, adı Nurcan. Biz üçümüz bir dükkân açıp bu kurabiyeleri satacağız ama ben dükkânda durmayacağım. Kurabiyeleri yapmak için arada sırada oraya gideceğim.”

“Okuldan çıkınca buraya gelmeyecek miyim artık?”

Rafet gülümserken açıklamasını epey teknik buldu. Çocuğu ilgilendirmeyen detayları atlamalı ve daha net konuşmalıydı. Bir süre düşündükten sonra açıkladı. “Tabii ki buraya geleceksin balım! Neyse... Benim sana diyeceğim bundan daha önemli bir şey... Dükkânın ismi ne olacak, biliyor musun?”

“Ne?”

“Atlas Kurabiyeleri!”

Çocuk onun kucağından indi ve gözlerini ondan ayırmadan sandalyeye oturdu.

Rafet onun şaşkına döndüğünü görebiliyordu ama yüzünde - saatlerdir hayalini kurduğu - o kocaman gülümsemeden eser yoktu. “Sevinmedin mi?”

Atlas omzunu silkti. “Cık!”

Bu cevap üzerine Rafet öyle büyük bir hayal kırıklığı yaşadı ki on saniye kadar çocuğa boş boş baktıktan sonra kendini toparlayarak sordu: “Neden sevinmedin?”

Atlas gayet net bir cevap verdi. “Çünkü... Dükkânın ismi yanlış olmuş.”

Rafet onun aklından geçenleri öğrenmek için dayanılmaz bir merak duyuyordu. “Neden yanlış olsun?”

“Çünkü o kurabiyeleri sen yapıyorsun.”

Meseleye hiç bu açıdan bakmamış olan kadın bir süre düşündükten sonra sordu: “O zaman dükkânın adı ‘Rafet Kurabiyeleri’ mi olacak?”

“Evet. Olabilir. O zaman doğru olur.”

Rafet çocuğun meseleye böyle bakmasına içerledi. Bu kurabiyeler, torunuyla onun arasındaki sevginin tadı haline gelmişti. O da bu sevgiyi taçlandırıyordu işte! Kurabiyelere torununun adını veriyordu. Çocuk nasıl olur da böyle bir şeye sevinmezdi, anlayamıyordu doğrusu! Bu hiç beklemediği bir tepkiydi! Gerçekten bozulmuştu. “Ben... Senin bu isme sevineceğini sanmıştım.”

“Niye?” diye sordu çocuk gözlerini kırıştıtararak.

Allah Allaaah, diye bağırdı Rafet içten içe. Neden olacak? İnsanlar dükkânlarına veya şirketlerine çocuklarının, torunlarının adını koyarlar! Torunlar da buna sevinirler! Senin gibi gözlerini kırıştıra kırıştıra niye diye sormazlar! Ne biçim çocuksun sen Atlas! Neden sevinmiyorsun? Çocuğun yüzüne bakınca birden sakinleşti. Çocuktan tabii, henüz neye sevineceğini bilmiyordu ki! Düşüncelerini toparlayıp yumuşacık bir sesle konuştu. “Sevineceğini sanmıştım çünkü ben bu kurabiyeleri sen seviyorsun diye... Senin için yapıyorum.”

“Tamam. Şimdi hep ‘Atlaas sana kurabiye yaptım’ diyorsun ama babam bana anlattı, küçükken ona da yapıyormuşsun. Almanya’da. Senin yaptığın kurabiyeleri yemek için kızlar hep babamla arkadaş olmak istiyormuş,” diyerek kıkırdadı Atlas. “O zaman ‘Gökhan Kurabiyeleri’ de olur.”

Rafet düşününce ona hak verdi ve hayal kırıklığının verdiği üzüntüyü yaşamak için bahçeye çıkmaya karar vererek ayağa kalktı. Aklındakileri buruk bir sesle dile getirdi. “Doğru söylüyorsun. Mantıklı! ‘Gökhan Kurabiyeleri’ de olur ama dükkân şimdi açılacak ve ben bu kurabiyeleri şu an sana yapıyorum. Sana yaparken çok mutlu oluyorum. Bu kurabiyeleri aramızdaki sevgi gibi düşünmüştüm. Bu yüzden dükkânın adı ‘Atlas Kurabiyeleri’ olsun istemiştım.” Çocuğun yüzüne yerleşen gülümsemeyi görünce nihayet anlaşıldığına kanaat getirerek sordu: “Yanlış mı düşünmüşüm?”

Atlas gülümsemeye devam ederek başını salladı. “Evet. Yanlış düşünmüşsün.”

Rafet yine yanıldığını anlayınca birden kızdı ve elini beline koyarak alaycı bir tavırla sakin sakin sordu: “Öyle mi? Niye yanlışmış Atlas Bey? Söyle de bileyim!”

Çocuk ayağa kalkıp bilgisayar masasına yöneldi. “Aramızdaki sevgi diyorsun... Sonra da sadece Atlas diyorsun! Kim anlar ki?”

Rafet o kadar şaşkıncı ki bir süre kıpırdamadan durdu. “E ne diyeceğim? Doğrusu neymiş o zaman?”

Atlas çoktan bilgisayarın başına oturmuştu. Omzunun üzerinden bakarak düşüncesini dile getirdi. “O zamanaan... Dükkânın adı ‘Babanne Kurabiyeleri’ olur akıllım!”

*

Rıza yine kumandaya el koyup kanaldan kanala atlayarak tartışma programlarını izlemeye başlayınca Nurcan iyice sinirlendi. Yatak odasına gidip kitabını aldı. *Dostoyevski*’nin *Budala* kitabını seneler sonra ikinci kez okuyordu. Yarım saat kadar sonra kendi sesini duydu: Öfff sen de ne sorunlusun be! Bencil şey! Böyle de hayat geçer mi? Her duygunu gizle bakalım, sonu nereye varacak? Kitabın kadın kahramanı *Nastasya*’ya söylendiğini fark edince gülümsedi. Sonra da bir kaşını kaldırarak delirip delirmediğini düşündü. Kitabı bırakıp bir süre sessizce bu konuya kafa yordu. Son günlerde olan biten her şeyi tekrar tekrar gözden geçirdi. Son tahlilde kendine şöyle bir açıklamada bulundu: Ne delirmesi yahu! Sadece Rıza’yla evliyim.

Rıza’yla evli olmak, bütün sorunlarının nedenini açıklıyordu aslında ama yine de bir eksik vardı bu açıklamada. Bu sorunları düzeltebilmek için kendisinin de yapabileceği bir şey vardı muhakkak ama bu her neyse yıllardır bulamamıştı.

Adam şimdiden yapacakları işle ilgili olumsuzdu. Şu an oturup kocası yüzünden tedirgin olmak mıydı yapması gereken? Rafet’le konuşmalarını düşünürken bile Rıza’nın görüntüsü beliriyordu zihninde: Kızgın ifadesi, asık suratı, alay eden gülüşü. Acaba ne yapmalı, nasıl konuşmalı da onu makul davranmaya ikna etmeliydi.

Tavana bakarken, “Korkuyorum,” dedi kendi kendine.

Aysel’le ve muhtemelen Rafet’le yapacakları bu iş, hayatında çoktan unuttuğu, yıllar öncesinde kalmış birtakım heyecanları uyandırmıştı: Yeni bir işe başlama, bilinmeyen bir deneyime doğru yol alma... Başarma hevesi ve belki de işe yarama hissi. En son hangi bayramda hissetmişti bunları Allah bilir.

Olaya bu açıdan bakınca çok seviniyor, içi tanımlayamadığı bir enerjiyle doluyordu - hatta son günlerde migreni bile tutmamıştı. Öte yandan kocası aklına geldikçe içini bir korku basıyordu. Düşündü, düşündü ama neden bu kadar korktuğunu bulamadı. Sonuçta Rıza, “Hayır efendim, bu işi yapamazsın!” demiyordu.

Canı sıkıldı. Çay demlenmişti. Kocasına çayını verip balkona çıktı. Gökyüzüne bakarak cevabı bulabilirdi belki. Kendisiyle sohbet etmeye başladı: Olur olmaz huysuzlanması mı? Zaten öyle! Ev işlerini, yemeği aksatırım diye mi korkuyorum acaba? Evet aslında... O zaman çok huysuzlanıyor! Aman, sanki ilk defa olacak! Dövecek hali yok ya! Dikkat ederim. Ne kadar yorulsam da her şeyi bir gün önceden ayarlarım, çoluk yok çocuk yok. Gerekirse uykusuz kalırım! Para konusunda bana kendimi kötü hissettirecek diye mi? Evet bu konudaki konuşmalarına çok bozuluyorum aslında ama o işi de hallettim - ablasıyla konuşmuştu, tarladaki hakkını satın alıp parayı en kısa sürede yollayacaktı. Oturduğu yerde omuzlarını dikleştirdi. İçinden gelen ses çok kararlıydı: Neden korktuğumu bilmiyorum ama göreceksin Rıza, çıkaracağın her türlü zorluğa göğüs gereceğim bu sefer!

*

Sevinç saat on bire gelirken, “Hadi artık siz çıkıp biraz yürüyüş yapın, yediklerinizi eritin, ben de biraz bulmaca çözüp uyuyacağım, anahtarını yanına almayı unutma Ece,” dedi.

Mecnun güldü. “Bizi kibarca kovalıyorsun yani.”

“Ne kovalaması ayol! Hava güzel, çıkıp yürüyün işte biraz. Bacaklarım ağrımasa sizden evvel çıkardım, ne biçim gençsiniz?”

Ece, “Ben çıkıp çantamı alayım,” diyerek eve girdi.

“Çok zekisin, değil mi Sevinççiğim? Ama unuttuğun bir şey var,” dedi Mecnun.

Kadın suçüstü yakalanmış gibi kekeleydi. “Ne... Ne zekisi yahu? Neymiş... Neymiş unuttuğum?”

Mecnun ellerini kaldırıarak açıkladı. “Biz zaten aynı yerde çalışıyoruz. Böyle kaynanacılık oynamana falan gerek yok ki. Biz burda seninle mutluyduk yani.”

Sevinç kısık sesle konuşarak onu taklit etti. “Burda benimle mutluymuş! Gelmişsin otuz yaşına hâlâ bekâr dolanıyorsun ortalıkta. Böyle bütün akşam hayran hayran ben seyrettim kızı, değil mi? Yok çay koymalar, sen zahmet etme demeler, teşekkür etmeler... Hoşlanıyorsun işte! Çıkın dolaşın.”

“Allah Allaaah! Ya ben herkese teşekkür ederim, sana da etmedim mi?”

Tam o sırada Ece gelince kadın derhal onları kapıya kadar geçirdi ve ikisi ne olduğunu anlayamadan, “İyi geceler,” dileyerek kapıyı kapadı.

İkisi sohbet ederek yürümeye başladılar. Önce biraz Sevinç’in hissettiği yalnızlıktan bahsettiler. Sonra Mecnun tanıdığı başka yaşlılarla yaşadığı ve gözlemlediği olayları anlatmaya başladı.

Yazın, her öğleden sonra saat üçte plaja gidip yanında getirdiği su şişesinden özenle yaptığı çişini çıkarıp bütün vücuduna güzelce süren ve hiçbir şeyin bu kadar güzel bronzlaştıramayacağını savunan yetmiş sekiz yaşındaki adamın hikâyesi biraz içini bulandırdı genç kadının. Adam bu güneş kremine sırtına sürecekti kimseyi bulamadığından, Mecnun bir-iki kez eldiven giyip ona yardımcı olmakta bir sakınca görmemişti.

Adamın birkaç yıl önce vefat ettiğini öğrenen Ece onunla tanışmadığı için pişmanlık duymaksızın, “Sen tabii o denize girmiyordun, değil mi?” diye sordu Mecnun’a yüzünü buruşturarak.

“Tabii ki giriyordum!” dedi Mecnun gülümseyerek. “Nuri amca adamımdı benim. Demiryollarında çalışmış, çok şey anlatırdı. Çok yönlü bir adamdı, sohbeti şeker gibiydi. Çok da iyi tavlardı.”

Ece, “Hoş değil!” dedikten sonra bir süre duraksadı ve merakla sordu: “Adam hakikaten güzel bronzlaşıyor muydu?”

Deniz kıyısında bir banka otururlarken Mecnun kahkaha attı. “Evet ama nedeni itinayla sürdürdü çiş miydi yoksa teni mi müsaitti bilemeyeceğim.”

Ece’nin aklı almadı. “Ne cins adammış!”

“Öyleydi!” diyen Mecnun hatırladığı şeyin etkisiyle yeniden kahkaha attı. “Bir de sakızı çiğner çiğner, kulağının arkasına yapıştırırdı. Sonra yine alıp çiğnerdi. Uğur abinin kahvesinde ‘bu yaptığın iğrenç’ falan diyenler oldu mu konuya hemen bilimsel bir açıklama getirirdi: Kulak arkası, toz girmez toprak girmez! İşte böyle bir adamdı Nuri...”

“Mantığa bak!” diyen Ece etrafı seyretmeye koyuldu. Okullar açılmış ve hava biraz serinlemiş olsa da ortalık henüz تنها değildi. Ele ele yürüyen birkaç genç çift dikkatini çekti ama çoğunluk orta yaşın üzerindediydi. Mecnun haklıydı galiba... İzmir civarındaki sahil kasabaları ihtiyarların egemenliği altındaydı ve her sınıftan, sosyal çevreden, değişik kültürden insan tanımak mümkündü.

Mecnun yemekte, “Sabah sekizde hazır olabilir misin? İzmir’e gitmemiz lazım, seraya alınacak birkaç şey var,” demişti. Bu konuda bir şeyler soracaktı ki çarşı tarafından bir kadının, “Ayyy...” diye çığlıklar atarak kendilerine doğru koştuğunu gördü. Arkasından da küçük bir köpek koşturuyordu.

Mecnun ve Ece başını çevirip o tarafa bakarken, yaşı kırk civarında olan kadın yaklaştı, onları birkaç metre geçince, “Ayyy!” diye bağırarak nefes nefese durdu. O sırada çarşı istikametine yürüyen, altmış yaş civarında bir adam da durdu. Köpek kaniş cinsiydi ve o da kadınla adamın ortasında nefes nefese durdu. Tasmasının ucundaki kayış epey uzundu.

Mecnun ve Ece onlara bakarken, adam önce kadına, sonra da köpeğe göz attı ve hiçbir şey demedi. Adam gözlerini köpekten tekrar kadına çevirdiğinde ise dalgalı saçları yüzünün yarısını kapamış olan kadın kafasını geriye atıp adama bağırarak seri bir şekilde konuşmaya başladı. “Siz şimdi tabii şaşırıyorsunuz! Böyle hayret ediyorsunuz! Hatta içinizden bu küçücük köpek bu kadını

yiyecek mi sanki diyorsunuz! Ben de biliyorum, yemez! Hatta ben onu yerim! Ama korkuyorum işte n'apayım?"

Tam o an köpeğin sahibi olduğu anlaşılın genç bir kız koşar adım yaklaşır, "Çok pardon, arkadaşlarla konuşmaya dalmışım, kaçmış," dedi ve kadının köpeğe nasıl baktığını görünce açıklama ihtiyacı duydu. "Bir şey yapmaz."

Kadın saçını yüzünden çekerken aynı ses tonuyla adamla kıza bakarak konuştu. "Yapsın yapmasın! Korkuyorum! Allah Allah yaaa!" Mecnun ve Ece'ye döndü. "Ben de biliyorum! Aslan değil, kaplan değil! Ama tüylü!" diyerek adamın geldiği yöne doğru yürüyüp uzaklaştı.

Kız köpeğini alıp giderken belli belirsiz bir şekilde ortaya, "Kusura bakmayın," dedi.

Tüm bunlar yaşanırken ağzını açıp tek kelime etmemiş olan adam, yüzünde hafif bir tebessümle yoluna devam ederken, Ece ve Mecnun önlerinde cereyan eden ve hepi topu üç dakika bile sürmeyen bu aksiyondan dolayı gülme krizine girdi.

Genç kadın gülmesine mani olamayarak adamın koluna vurdu. "Duydun mu? Ben onu yerim dedi." Birkaç dakika sonra gülmeleri geçince sakın bir şekilde değerlendirme yaptı. "Sinir oluyorum şu hayvan sevmeyen insanlara."

"Niye?" diye sordu Mecnun gülümseyerek.

Ece bu soruyla afalladı. Hayretle baktı adamın yüzüne. Hani gülümsemiyor olsa bir tokat atabilirdi o an. Kızgın bir sesle sordu: "Ne demek niye? Sen şimdi... Hayvanları o kadar seven biri olarak sinir olmuyor musun böyle tiplere?"

Mecnun dudaklarını kıvrarak düşündü. "Hayır. Öncelikle bu kadının hayvansever olup olmadığını bilmiyoruz. Bildiğimiz... Kadın köpeklerden..." Gülümsedi. "Daha doğrusu tüylü hayvanlardan korkuyor. Sevmemek ayrı, korkmak ayrı."

Ece adamın söylediklerini şöyle bir düşündü. Hakkı gibi görünüyordu ama hayır! "Hadi canım! Kadın resmen bağırıyor, öfke saçıyor! Hayvanları sevmediği çok açıktı bence."

Mecnun sakın bir şekilde itiraz etti. "Hayır! Bu konuda hiçbir veri yok!"

"Bir insan... Bir hayvana dokunamıyorsa... Onu nasıl sevebilir?"

"Sevmek, dokunmak mıdır?"

"Bak yine laf ebeliği yapıyorsun!"

Mecnun gülümsedi. "Eceeee... Bu dünyada... Özellikle bizim ülkemizde insanlara çocukken hayvanlardan korkmayı öğretiyorlar. Bir insana sırf hayvanlarla bizim gibi içli dışlı olmuyor veya olamıyor diye... Tutup da hayvan sevmiyor diyebilir miyiz? Diyemeyiz bence."

"Demagoji yapıyorsun Mecnun."

"Hayır yapmıyorum!"

"Demagoji yapıyorsun ama kanıtlayamıyorum."

"Ama ben sana şimdi bir soru sorarak aksini kanıtlayabilirim!"

Ece merakla sordu: "Nasıl? Kanıtla hadi!"

Mecnun ellerini dizlerinin üzerine koydu. "Sence... Bir insanın tüylü diye bir meyveye dokunamamasıyla, tüylü diye bir hayvana dokunamaması arasındaki fark nedir?"

Böyle bir soru beklemeyen Ece derhal savunmaya geçti. "Ama aynı şey mi Mecnun? Aşk olsun yaaa! Şimdi ben bu kadınla aynı mıyım şeftaliye dokunamıyorum diye?" İçerleyerek sorusunu tekrar etti. "Aynı şey mi?"

Mecnun gülümseyerek ayağa kalktı. "Bilmem. Sen söyleyeceksin. Şimdi biz... Senin hiçbir yiyeceği veya meyveyi sevmediğini söyleyebilir miyiz mesela? Hadi bakalım geç oldu, bak sana dönüş yolunda bol bol konuşacağın bir konu buldum."

*

Maral kafasını dağıtmak için Facebook sayfasını açtı ve karşısına çıkan fotoğraflara bakarken birden sinirlendi.

İrem ve onun düğün fotoğrafları! Kız okuldan bir arkadaşıyla ve bir ara çok samimilerdi. Gelinliğini inceledi uzun uzun. Gelinliğin bir kusuru yoktu doğrusu, tek kusur, içindeki şahsın

çirkin olmasıydı. Sonra damadı inceledi. O koca burnuyla bu adamı nasıl tavladı acaba, diye düşündü. Boşuna dememişler: Allah adama çirkin şans versin! Tebrikleri okuyunca damadın mesleğini de öğrendi. Demek Tolga Bey elektronik mühendisiydi! Özel sektördeymiş canım, bugün işi var, yarın yok! İrem de zaten bir otelde rehberlik gibi uyduruk bir iş yapıyordu! Gözü tekrar eski arkadaşına kaydı. Güzel gülüşünden başka da hiçbir özelliği yoktu işte!

Aralarındaki samimiyet, Maral'ın hiç anlamadığı bir şekilde, yavaş yavaş sona ermişti nedense. Bu konuda düşünmeye, kafa yormaya değmezdi doğrusu, nasıl olsa sebep kıskançlık çıkacaktı.

Bu kadar kıskanılmanın zor olduğunu hissederek iç geçirdi. Efdal ile üç gün sonra bir akşam yemeği yiyeceği için heyecanlıydı. Sonuçta adam müstakbel kocası olabilirdi. Ben de koyarım böyle fotoğraflarımı! Hıh! Çok zor sanki evlenmek! Çok önemli sanki! Mühim olan evlenmek değil kiminle evlendiğin! Tolga harika bir insan olabilir ama ben de İrem'i tanırıyorsa adam yandı!

Normalde böyle bir aşamada yatağa uzanıp Efdal'la ilgili hayaller kurması, yemek için ne giyeceğinden, neler konuşacağına dair her şeyi tek tek planlaması gerekirdi. Öyle ki hangi kelimeyi söylerken nasıl güleceğini ve saçını hangi tarafa savuracağını bilirdi ama bu kez bunu başaramıyordu çünkü Bar Kaptanı Ezel canını çok sıkıyordu. Hayır, otel müdürü olarak halledemeyeceği bir şey değildi bu ama adamın verdiği saçma sapan tepkiyi anlayamıyordu. Elbette adamın istediği gibi, neden Gülçin'i kovacağını yazılı olarak ona bildirmemişti. Altında çalışan birinin tehditkâr isteğine boyun eğmesi düşünülemezdi! Ancak... Olayın Süha Bey'e aksetmesini de hiç istemiyordu doğrusu. Kendini savunabilirdi tabii ama şimdi ne gerek vardı böyle bir ufak mesele için adamı rahatsız etmeye.

Ezel'in konuşma tarzından rahatsız olduğu için akşamüzeri İzmir'de bulunan Süha Bey'i aramış ve Bar Kaptanı'yla arasında ufak bir sorun çıktığını, şayet kendisini ararsa, meseleyi otel müdürü olarak bizzat halletmek istediğini söylemişti. Adam beklediği üzere, "Hay hay," demişti. İzmir'den ertesi gün döneceğini de öğrenmişti. Böylece Ezel'in Süha Bey'le konuşmasını önlemiş olduğunu umuyordu.

Tekrar tekrar düşündü ve vardığı sonuçtan memnun kaldı: Yok canım! Bir Bar Kaptanı, bir garson için sorun çıkarıp asla işini tehlikeye atmaz! Benimle bu şekilde konuşarak kompleksini tatmin etti galiba. Hiç sanmam bu işi uzatacağını. Süha Bey'e gidemez. Kolay mı bu kadar dolgun maaşı olan iş bulmak? O kadar da değil!

Sabah otele vardığında, kapısının önünde süt dökmüş kedi gibi bekleyen bir adam bulacağından emindi. Boşuna tedirgin olduğuna karar vererek rahatladı. Düğün fotoğraflarından en çok yorum alanı seçti ve hızlı yazmaya başladı: Canım arkadaşım, birbirinize ne kadar da yakışmışsınız. Gelinliğine bayıldım - seni uzun göstermiş bence. Bu güzel günde yanınızda olamadım ama çok yoğun çalışıyorum. Bir oteli idare etmek inan ki çok zor. Allah bir yastıkta kocatsın. İnşallah çok mutlu olursunuz. Darısı başıma :)

Son cümleyi silmek istedi ama gülücük konduracak başka yer bulamayınca mesajı gönderdi.

*

Handan peronda beklerken saate bakıyordu. Yaklaşık kırk dakikadır bekliyordu. Yazıhaneye gidip bilgi almayı düşünürken otobüsü gördü.

Otobüs park edince Emel orta kapıdan indi ve sarılıp öpüşürlerken elindeki hırkayı ona uzattı. "Şunu tut da bavulumu alayım ben."

Handan kocaman bavulu görünce işkillendi ama şu an bir şey sormasa iyi olurdu.

Arabaya binmek üzere park yerine yürürlerken Emel durdu. "Araba çok salladı. İçim çok bulandı. Son iki saat bitmek bilmedi. Şurda bir tost falan yiyeyim de öyle gidelim."

Handan bavulu çekerken elini onun omzuna attı. "Bu egzoz kokusunun içinde mi? Gel ben sana Karşıyaka'da güzel bir kahvaltı ısmarlayayım. En çok on beş dakikamızı alır gitmek."

"E iyi o zaman."

Handan arabayı çalıştırırken esnedi. Adak'la Beyoğlu'nda başka bir ortak arkadaşlarıyla buluşmuşlar ve geç saate kadar sohbet etmişlerdi. Eve döndüğünde neredeyse gece yarısı olmuştu.

Münevver uyumuştı. O da Ayça'ya gelişmeleri anlatıp hemen yatmıştı. Sabah beşte, Münevver'in, "Ahhh kızım, olmadı böyle! İnşallah yaramaz bir haber değildir! Daha sana patıcanlı börek bile yapmadım, oldu mu şimdi? Sen çok seversin ama neyse... Bir dahaki sefere inşallah. Annene çok selam söyle, yine beklerim bak! Ayça yok diye beni ihmal etme sakın. Tüh tüh, o kadar yol geldin üç gün bile kalmadın bak görüyor musun?" şeklindeki hayıflanmasını dinlemiş ve onu sakinleştirerek yola çıkmıştı.

Karşıyaka'ya vardıklarında deniz kenarında güzel bir yere oturdular ve kahvaltı etmeye başladılar. Emel durmadan konuşuyor ama ne Tahsin'den ne de neler olup bittiğinden bahsediyordu. Handan birkaç kez sormaya kalktı, ancak annesinin lafı değiştirdiğini fark edince üzerine gitmedi.

Emel çiğnediği lokmayı yutup tabağını öne iterek çayından bir yudum aldı ve bir süre denizi seyrettikten sonra kızına gülümsedi. "Yeter bu kadar yediğim. Beni buraya getirdiğin için teşekkür ederim. Çok güzelmüş burası. İyi geldi yoldan sonra ama tartışma istemiyorum, hesabı ben ödeyeceğim."

"Aman anneel!"

"Yok kızım yok! Ne kadar kalacağım belli değil, sen de çalışmıyorsun, yük olmak istemem!"

Handan annesinin sesinin titrediğini fark edince yumuşak bir sesle konuştu. "İnsan çocuğuna... Çocuk, ana babasına hiç yük olur mu?"

Emel'in gözleri doldu ama hemen kendini toparladı. "Son günlerde böyle sulu göz oldum biraz. Neyse... Sen de benim yüzümden hemen döndün İstanbul'dan. Kimseleri görebildin mi bari?"

Handan, Münevver'den, Ayça'dan ve arkadaşlarıyla buluşmasından bahsetti. Sözlerini, "Daha neler neler anlattı Semanur... Duysan, için paramparça olurdu inan... İki saat, nerdeyse hiç konuşmadan dinledik Adak'la... Yani iyi bir akşamdı, eski arkadaşlarımı gördüm ama bir yandan da duyduklarım çok ama çok üzücüydü... Yine de iyi oldu," diyerek bitirdi.

"Ne zamandan beri çalışıyormuş o göçmen derneğinde?"

"İki yıldır."

Emel tereddüt etmesine rağmen sordu: "Maaşlı mı çalışıyor orada?"

"Hayır. Orda çalışan birkaç kişi para alıyormuş Avrupa Birliği fonlarından ama çoğu gönüllü. O kadar beter hak ihlali var ki göçmenlerle ilgili! Adamlar günde yirmi liraya çalıştırılıyor diyorum sana. Ve bu yirmi lirayla karısını, iki-üç çocuğunu geçindirmeye çalışanlar var! Ne parası, nasıl ödesin adamlar?"

Emel düşünceliydi. "Üzücü tabii ama bizim de fakirimiz çok."

"Bizim de çok tabii. Bu durumda bizim içimizi parçalayan... Daha doğrusu beni isyan ettiren konu sadece fakirlik değil. Düşünsene, adam Etyopya'dan gelmiş, sığınmış... Ülkesinde değil. Bir işe giriyor. Aynı iş için patron bizim vatandaşımıza günde en az elli lira öderken buna beş lira ödüyor ve hiçbir sosyal güvence vermiyor ki bu kanunlara aykırı! Hiçbir şekilde hakları yok. Yani olması gerekir ama yok! Bazı polislerden berbat muamele görüp aşağılanıyorlar! Kimi kime şikâyet etsinler? Tutunacakları hiçbir dal yok şu koca dünyada! Çocukları, ailesi, o kadar kötü şartlarda yaşıyor ama katlanıyorlar çünkü günde o kahrolası beş liraya ihtiyaçları var!"

"E memleketlerine gitsin onlar da!"

Handan bu düz mantığa isyan ettiyse de sakin konuştu. "Bu durumdaki insana, memleketine git diyemezsin çünkü zaten Türkiye'ye sığınmış! Ölmek için... Bu insanlık dışı yaşam, zaten ölmek için katlandığı bir şey. Türkiye de kabul etmiş ama en aşağılık şekilde yaşamasında bir beis görmüyor! Semanur gibi avukatlar da bu insanların hakkını savunmak için oradalar. Bu insanlara bakıp basit bir şekilde memleketine git diyemezsin! Ama bak, öl diyebilirsin... Devletin dediği de bu işte! Durumu anlayıp da öl diyorsan, bu da bir düşünce tabii."

Emel hemen itiraz etti. "Canım niye öl diyeyim! Canavar mıyım ben? Günah! Devlet de madem insanca bir yaşam sağlayamayacak neden kabul ediyor, müsait değilim demiyor?"

“Demiyor işte! Uluslararası anlaşmalar var, kabul ediyor ama gereğini de yapmıyor! Tıpkı bize üç çocuk yapın deyip de bazen küçük yaştaki kızlara tecavüz edenlerde herhangi bir suç bulamaması gibi.”

“İşte ben de onu diyorum. Devlet bizde vatandaşına ne kadar bakıyor da göçmene mülteciye baksın Allah aşkına!”

“Annecim, durumu kıyaslayamazsın bile! Beterin beteri var diye bir laf var ya, bu beterin en dibi! Adamların burda hiç ama hiç kimsesi yok diyorum! Şöyle düşün! Şimdi biri gelip de sana bana cinsel tacizde bulunur mu bulunur ama bir hak arayışına girişen yakınlarımız olur. Üç yıl sürer beş yıl sürer ama adalet aranır. Bu durum duyulur! Bu insanlar neler neler yaşıyor, anlatsam dudağın uçuklar. Kim duyuyor? Yaaa ben avukatım, bu sorunu biliyordum güya ama vehametini dün akşam kavradım! Semanur bağlantıya geçecek, ben de burada, İzmir’de gönüllü çalışacağım. Her gün burda olmam gerekmeyecek nasılsa ama mutlaka çalışacağım!”

Emel, bedava çalışmaya pek meraklısın zaten çocukluğundan beri, diye düşündü ama bunu dile getirmedi. Sonuçta bu Handan’ın hayatıydı, para pul hesabını da yapmıştı belli ki. Ankara’da da iyi paralar kazanmıştı. Aslında dediği doğrudu, bu insanlara yardım lazımdı ama her ülke neden kendi vatandaşlarına bakmıyordu sanki? Offf! Bunlar ne kadar karışık meselelerdi! İnsanlar neden ölür? Toprak bu kadar cömertken insanlar nasıl olur da açlıktan ölür bazı ülkelerde? Kafası bir türlü almıyordu! Üstelik bütün dünya yardım yağdırırken! Neden olacak, hırsızlar, harisler yüzünden! Al, kaç yıllardır başımıza çöreklenenlere bak! Yandaşları doyacak diye kaldırım yenilemekten, yol inşaat yapmaktan gerçekten aç insanlara sıra mı geliyor? İlk oy atmaya başladığında sistem neyse, aynen devam ediyordu. İnandığı güvendiği hiçbir parti, beklediğini vermemişti. Ehven-i şer diye diye oy vermekten gına geldiğinden beri vermemeye yeminliydi. Bu haksızlıklar karşısında hissettiği acizlik o kadar eziciydi ki kendisini nispeten rahatlatan birkaç cümleyi tekrar etti içinden: Hiçbirinize hakkımı helal etmiyorum, iktidar olup da cebini dolduran hiç kim-se-ye hakkım helal değil! Bir süre konuşmadan denizi seyrettikten sonra boğazını temizleyerek sordu: “Şu Semanur... Başı kapalı olan arkadaşındı, değil mi?”

Handan kahkahasını zor bastırdı. Annesi yıllardır bu huyunu bırakamamış, başı kapalı olan şehirli ve eğitilmiş insanları bir türlü içselleştirememiş bir ulusalcıydı. Yeni tanıdığı veya gıyabında bahsettiği bir kadının başı kapalıysa mutlaka belirtirdi. Gülümseyerek cevap verdi. “Evet başı kapalı olan. Amasra’ya iki kere geldi, hatırlamıyor musun?”

Emel başını salladı. “Hatırlıyorum da emin olmak için sordum.”

Handan alaycı bir ses tonuyla sordu: “Eee diğer sorunu alayım.”

Emel anlamadı. “Ne sorusu?”

“Şu Adak... Başı açık olan arkadaşındı değil mi diye sormayacak mısınız?” diyen Handan gülmeye başladı.

Emel de tartışmasız doğru kabul ettiği bir konuda, kafasında bir ‘acaba’ oluşurken sıkıntıyla gülümsedi.

*

Rafet kahvesini getiren garsona teşekkür ettikten sonra, “Resepsiyona söyler misin lütfen, bir önceki şarkıyı bir daha çalsın,” dedi.

Garson, “Peki efendim,” diyerek içeri geçti.

Kadın kahvesini yudumlarırken şarkı başladı. Yine içi titredi. *Cirque du Soleil* söylüyordu: *Querer*. Bu nasıl bir tangoydu böyle! Hayatında bir kere bile tango yapmamış olmasına rağmen sanki dinlerken dans ediyordu. Yannis’in kaydedip getirdiği CD’lerden biri çalarken keşfetmişti şarkıyı ve üç gündür durmadan dinliyordu. Kadının sesi, ruhunu öyle bir avuçlamıştı ki her dinlediğinde farklı bir hatırasını canlanıyor ve nedenini anlayamadığı bir şekilde Hüsnü ölmemiş gibi hissediyordu. Üstelik bu his tüm güne yayılıyordu. Gözlerini kapatarak şarkıdaki hüznü içine çekti. Hayret! Ölüleri canlandıran bir hüznü, diye geçirdi aklından.

“Yine mi bu sarkiyi dinliyorsun?”

Rafet gözlerini açıp da karşısına oturan Yannis'i görünce güldü. "Hiç sorma! Durmadan dinlesem bıkmayacağım sanki."

Adam onu iğnelerken gülümsedi. "Hep sanat müziği çalsak ne olur sanki diye tutturana kimdi acaba?"

Kadın ilk zamanlar yaptıkları müzik tartışmasını hatırlayınca elini havada savurdu. "O zaman çok gençtim."

Yannis onun mizah anlayışına bayılırdı. Bu cevabı duyunca kahkaha attı. "Bak o doğru!"

"İyi ki müzik işini sana bırakmışım. Ben de seni bekliyordum dört gözle!"

Yannis merakla sordu: "Hayirdir?"

Rafet, "Hayır hayır," diye başlayıp ortağı için de bir kahve istedikten sonra bir gün evvel olan tüm gelişmeleri ve akşam Atlas'la arasında geçen konuşmayı bütün detayıyla anlattı. Yannis birkaç soru sorup araya girerek onu ilgiyle dinlerken sözlerini, "Çok ama çok hayret ettim inan!" diye bitirdi ve ortağının bir şey söylemesine fırsat vermeden sordu: "Sen ne düşündün? Atlas'ın bakış açısı... Akıl almaz, değil mi? Çok güzel, değil mi?"

"Akıl almaz değil ama evet çok güzel."

Bu cevap Rafet'i memnun etmedi. "Sen şaşırmadın mı yani?"

"İh." Gülümsedi. "Tam Atlas'a göre bir cevap."

Rafet buna hemen itiraz etti. "Ben... Benim düşünemediğim, aklıma bile gelmeyen bir şeyi söyledi diyorum, sen şaşırmıyorsun! İnan saatlerce uyuyamadım. Hem onunla gurur duydum, hem kendimi başarısız hissedip şaştım. Nasıl oldu da böyle cevap verdi, hâlâ anlamış değilim."

Yannis bir süre düşündükten sonra sakince açıkladı. "Aslında çok basit. O daha çocuk! Henüz kurnazlığa çalışmıyor kafası. Sen yetistirdin onu. Burada oyun oynarken, sadece oyun oynadık onunla. Ben, Mecnun ve birkaç arkadaşı oldu. Rekabet duygusu yok! Yenilmek kayıp değil, yenmek kazanç değil. Bu nedenle kendi halinden memnun ve mutlu... Kimseyle kıyaslanmadı. Kendinden bakıyor kendine, baskasından değil." Gülümseyerek bitirdi sözlerini. "O daha oyundan çıkmadı. Keske hep kalabilse..."

"Bunları ben de düşündüm ama benim anlayamadığım, nasıl oldu da ikimizin dahil olduğu *babanne* kelimesini buldu?"

"Onun için çok kolay. Bütün gün sana öyle sesleniyor."

Rafet bir süre düşündü. "Atlas Kurabiyeleri ismine bayılacağından emindim oysa! Mutlu olacaktı duyunca..." Gülümsedi. "Hayallerim yıkıldı."

Yannis bir süre düşündükten sonra sordu: "Senin düşündüğün şekilde mutlu olmaması neden hayallerini yikti? Sonuçta mutlu değil mi Atlas?"

Rafet bu soruyla pek çok düşünceye daldı ve sonunda, "Doğru... Mutluluk bizim başkasına vereceğimiz bir şey değilmiş! Bunu anladım," dedi. Yannis'in telefonu çalınca içten içe kendini paylamaya devam etti: Bak Atlas, dükkâna adını verdim. Şimdi mutlu ol bakalım! Hıh... Torunumu *ben* mutlu ettim! Bununla gurur duyarak ben de mutlu olabilirim! Peki asıl mutlu etmek istediğim gerçekten Atlas mıydı? Kendimdim! Aaa! Bacak kadar çocuk *bana* neler öğretiyor, işe bak sen!

"Nerelere gittin?" diye sordu Yannis ve kapadığı telefonu işaret etti. "Handan aradı."

Rafet gülümsedi. "Yüzünden belli Handan'ın aradığı! Nasılmış İstanbul?"

"Gelmis! Annesiyle. Mecnun'u ve Ece'yi de aramış, aksama hep beraber yemek yiyelim otelde dedi."

"Aaa! Daha yeni gitti! Kalmayacak mıydı daha?"

"Annesi gelmek isteyince dönmüş."

Rafet sevinçle ellerini kenetledi. "Ay ne güzel! Nihayet tiyatro mu yapacağız yoksa?"

Yannis onun bu haline güldü. "Bilmem."

Rafet'in aklına takıldı. "Annesinin ne işi varmış? Babası da gelecek mi?"

Yannis başını iki yana salladı. "Hayır. Sadece annem var dedi."

Rafet'in yüzündeki sevinç yerini telaşa bıraktı. "Aaa! Şu İzlandalı grup da bugün geliyor değil mi? Hay Allah! Aksiliğe bak sen!"

Yannis onu sakinleştirdi. "Hayır hayır, daha iki gün var!"

“Ayyy Yannis, sen olmasan ne yapacağım ben? Günleri karıştırıyorum.” Aysel ve Nurcan’la görüştüğünden beri aklını kurcalayan şeyi anımsadı. “Ben bu dükkâna ortak olursam sana biraz daha yük binebilir, bak istemem diyorsan hemen şimdi...”

Yannis gülümseyerek onun sözünü kesti. “Olur mu canım? Sen isine bak, oteli merak etme.” Rafet minnet dolu derin bir nefes aldı. “Biliyordum böyle diyeceğini oğlum, çok sağ ol!”